

”Feriți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia”

Sfântul Ioan de
Kronstadt,
icoană

Este oare vreme pentru râs și veselie atunci când pretutindeni sunt sminteli, vicii, căderi, sau când unii dintre frații noștri se topesc de boală, de foame, de tot felul de lipsuri, de felurite nenorociri, ori sunt strâmtorați și năpăstuiți de semeni cu inima împietrită, pe când alții își fac plăcerile nebunește, aleargă după averi, se îneacă în lux și în veci de tot felul? Sărmani păcătoși!

În asemenea împrejurări triste atât duhovnicește, cât trupește, veselia și râsul nu sunt la locul lor, și vremea veseliei și râsului n-a venit încă pentru voi: ea va veni după ce veți plâns și vă veți tângui în această viață pentru păcate și după biruința asupra lor.

„Feriți cei ce plângeți acum, că veți râde” (Luca 6, 21), spune Mântuitorul. Și, cu adevărat, *feriți cei ce plâng*. Dacă vreunul dintre voi are darul de a plânge pentru păcate, acela știe din experiență ce fericire este să plângi pentru păcatele

tale sau ale altuia; fericirea este nedespărțită de plânsul evanghelic, așa încât cel ce plânge primește în chip firesc mângâiere ca răsplată. Este, totuși, și un plâns lumesc, o întristare a lumii acesteia: plânge răutatea neputincioasă; plânge trufia înjosită; plânge deșertăciunea nesatisfăcută; plânge orgoliul jignit și câte alte lacrimi deșarte nu sunt pe lumea asta!

Cât patimi nesatisfăcute sunt, câți oameni puțini la suflet, atâtea sunt și lacrimile deșarte – însă acestea sunt lacrimi păcătoase, lacrimi fără folos, lacrimi cât se poate de vătămătoare pentru cei ce plâng, fiindcă ele pricinuesc moarte sufletului și trupului.

Dar pentru ce anume să plângem?

În primul rând să plângi fiindcă ai spurcat și spurci neconținut în tine chipul lui Dumnezeu prin păcatele tale.

Tu arunci zilnic acest chip în păcate, îl pângărești cu patimile lumești, cu împătımirea față de lume, cu necredința, cu trufia, cu ura, cu invidia, cu neînfrânarea, cu beția și cu celelalte patimi, și prin asta Îl mânii cumplit pe Făcătorul tău și întărăți îndelungă răbdarea Lui.

În al doilea rând să plângi pentru că porți doar numele de creștin, dar făgăduințele, îndatoririle creștinești, pe care ți le-ai luat la botez, nu le împlinești, ci trăiești ca un păgân, te-ai lipt de cele pământești și nu te gândești la cer și la viața de dincolo.

În al treilea rând să plângi pentru că inima ta năzuiește neîncetat să facă tot ce este potrivit Domnului: să plângi

pentru înclinarea ei rea, pentru lipsa ei de pocăință și de îndreptare.

Să plângi cu plânsul cel lăuntric când simți că-ți vin gânduri necurate în inimă, să plângi atunci când simți că te fură trufia, răutatea, invidia, lăcomia, zgârcenia; să plângi când vei simți față de vrăjmașul tău dușmănie, nu dragoste.

Să plângi pentru păcatele tale, să plângi și pentru păcatele celorlați oameni; să plângi pentru faptul că multe popoare nu l-au cunoscut pe Dumnezeu Cel Adevărat, nu l-au cunoscut pe Domnul Iisus Hristos, și se află în întunericul păgânismului, se închină făpturilor în locul Făcătorului; să plângi pentru faptul că în țările necredincioșilor credința creștinească e prigonită și mulți dintre frații tăi suferă sub jugul lor, să plângi pentru nedreptatea care domnește pe pământ, din pricina căreia suferă toți cei care voiesc a trăi cucernic în Hristos Iisus.

Mai trebuie să plângem și pentru că nu suntem pregătiți de înfricoșătoarea și dreapta încercare prin care vom trece la Judecata a toată lumea.

(Sfântul Ioan din Kronstadt,
Cum găsim calea spre fericire)